

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Udenrigsministeren siger, at vi ikke kan forhindre USA i at gennemføre det her projekt, og at det jo heller ikke er sikkert, at Thuleradaren nødvendigvis skal bruges.

Nej, men jeg tror nok, de fleste er enige om, at Thuleradaren er en meget, meget væsentlig del af det her, og en af konklusionerne på høringen i sidste uge var også, at Thule er en væsentlig del af det.

Nej, vi kan ikke forhindre det, men det er vel alligevel vigtigt, at vi giver vores mening til kende. Der er også kritikere i USA af det her projekt, og de er alle enige om, at det er overordentlig vigtigt, hvad de europæiske lande siger. Der er jeg helt enig med ministeren i, at der bør formuleres nogle fælles europæiske kritiske svar på det her.

Det, at vi ikke skal sige noget, er næsten det allerværste, for det vil blive taget til indtægt for, at vi støtter George Bush's planer. Selv om vi ikke kan forhindre det, kan vi i allerhøjeste grad bidrage til den amerikanske diskussion ved at udtale os.

Der var en amerikansk sikkerhedseksperter i TV 2 i aftes, Lisbeth Gronlund, som helt klart sagde: Hvis Rusland siger noget, er man ikke helt så optaget af det. Hvad Kina siger, betyder noget, men hvad europæerne siger, betyder meget for USA. Derfor er det vigtigt.

Formanden:

Ja tak, taletiden er slut.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Det er også en opfølgning på udenrigsministerens ræsonnement.

Hvis nu man sad i den amerikanske administration og kunne konstatere, at fra de europæiske røster havde været meget kritiske over for projektet og til i dag, hvor der bortset fra den svenske udenrigsminister og nogle af de syd-europæiske lande stort set er larmende tavshed, hvordan ville man tolke sådan et signal?

Det nævnte Ivo H. Daalder, medlem af Clintons sikkerhedsråd, som deltog i den store høring, vi havde i sidste uge. Han præsenterede det på følgende måde i høringen, og vi har alle sammen fået et udskrift fra den: Stillehed betragtes i USA som stiltiende accept.

Grunden til, at vi beder om lidt klarhed i mødet fra udenrigsministerens side, er, at vi i øje-

blikket er med til at bidrage til Bushadministrationens forståelse af, at det her nok går, og at de europæiske lande bliver mere og mere medgørlige. Det er tavsheden udtryk for. Sådan er den amerikanske tolkning. Det giver alle udtryk for. Det må regeringen da forholde sig til.

Formanden:

Hr. Jeppe Kofod som ordfører.

Jeppe Kofod (S):

Først vil jeg takke SF og også Enhedslisten for forespørgslen.

Jeg mener, at planerne og debatten om et amerikansk raketforsvarssystem bestemt er en af de mest afgørende sikkerhedspolitiske debatter efter den kolde krigs ophør.

Vi har set, at den kolde krigs ophør har medført væsentlige reduktioner i de strategiske masseødelæggelsesvåben fra USA's og Ruslands side. Men samtidig er det stærkt bekymrende med den stadig øgede spredning af disse våben og de dertil hørende missilteknologier, ikke mindst i forhold til såkaldte slyngelstater eller utilregnelige lande som Irak, Iran og Nordkorea. De er eksempler, der er blevet nævnt i debatten.

Men jeg vil dog gerne understrege, at det er naivt at tro, at det centrale i det fremtidige trusselsbillede kan rummes inden for begrebet slyngelstater. Moderne sikkerhedspolitik handler for os i Socialdemokratiet om meget mere end teknologiske forspring og gensidig afskrækkelse.

Den handler om et holdbart svar med forpligtende internationale aftaler inden for bl.a. nedrustning og ikkespredning af masseødelæggelsesvåben. For Socialdemokratiet er der ingen tvivl om, at ABM-traktaten og andre nedrustnings- og ikkespredningsaftaler udgør et fast fundament i den sammenhæng.

Ud fra det fundament er Socialdemokratiet åben over for at forbedre og modernisere mulighederne for nedrustning. Men det skal også foregå under respekt for, at kold krig er blevet afløst af varmt venskab præget af tillid, forpligtende samarbejde og dialog.

En eventuel opbygning af et amerikansk raket skjold, hvis form, indhold og omfang stadig er ganske uvis, skal ikke blot foretages under hensyn til førnævnte aftalekompleks og opnåede resultater, men også føre til en reduktion i omfanget af masseødelæggelsesvåben.

For Socialdemokratiet er det helt afgørende, at vi ikke taber det, vi vandt ved den kolde krigs afslutning. Præmisserne for en ny, global sikker-